

Život Ježíše z Nazareta, Ježíš a řád Essenských

Rudolf Steiner

Milí přátelé,

jestliže jsem se již vůbec rozhodl mluvit o tom, co má být dnes řečeno z Pátého evangelia, pak na základě opory, kterou mi do jisté míry poskytuje konec Janova evangelia. Stojí tam totiž, že v tomto evangeliu naprosto nejsou zaznamenány všechny události, které se staly kolem Krista Ježíše, neboť by k jejich vypsání nemohl svět poskytnout dosti knih. Nemusí být tedy pochyb alespoň o tom, že kromě toho, co je zaznamenáno v bibli, přihodilo se ještě leccos jiného.

Pro porozumění tomu všemu, co mám v úmyslu právě v tomto přednáškovém cyklu z Pátého evangelia sdělit, chci dnes začít líčením určité části života Ježíše Nazaretského, na kterou jsme již poukázali i při jiných příležitostech při rozebírání některých dílčích úseků Pátého evangelia.

Chtěl bych dnes mluvit o Ježíšově životě v době od dvanáctého roku jeho věku. Mnozí z vás vědí, že to byl rok, kdy Zarathustrovo "já" přešlo určitým mystickým aktem z jednoho chlapce Ježíše do druhého.

Začneme tedy dobou, kdy Ježíš líčený v evangeliu Lukášově přijal do sebe Zarathustrovo "já". Ve zmíněném evangeliu je tato událost naznačena líčením, jak se dvanáctiletý Ježíš ztratil po velikonocích v Jerusalemě (Lukáš Z, 41-52), kde byl opět nalezen v chrámě, sedící v kruhu učenců znalých Písma, které svými odpověďmi uváděl v úžas.

Tyto významné, moudré a mocné odpovědi měly svůj původ v tom, že ve všem, co se vynořilo z hlubin Ježíšova duševního bohatství jako neurčitá zahalená vzpomínka, zde působilo něco nového, totiž Zarathustrovo "já".

Víme také, že po smrti otce jednoho Ježíše a matky Ježíše druhého, se rodiny obou Ježíšů spojily v jednu rodinu, v níž dál vyrůstal Zarathustrovým "já" oplodněný Ježíš.

Bylo to nyní, jak vyplývá z obsahu Pátého evangelia, velmi zvláštní a pozoruhodné dospívání. Po oné události v jerusalemském chrámu nabylo o Ježíšovi jeho nejbližší okolí nesmírně vysoké mínění. Spatřovalo v něm zpočátku nastávajícího znalce Písma (zákoníka), který nepochybně dosáhne neobyčejně vysokého stupně učenosti. Nadmíru velké naděje vkládalo do Ježíše jeho okolí. Začínalo se málem zachycovat každé jeho slovo.

On sám se však stával stále zamklivějším, až se jeho mlčenlivost stávala jeho okolí často nanejvýš nesympatickou.

Ježíš však ve svém nitru prodělával těžký boj, který se odehrával přibližně mezi dvanáctým a osmnáctým rokem jeho života. V jeho duši nastalo skutečně něco jako mohutné vyzařování pokladů moudrosti uložených v jeho nitru. Jako by ve formě židovské učenosti vycházelo slunce někdejší moudrosti Zarathustrovy.

Nejdříve měl chlapec Ježíš zato, že by měl s největší pozorností přijímat vše, o čem hovořili četní znalci Písma, navštěvující jeho dům v Nazaretě.

Jeho okolí se na počátku zdálo, jako by měl tento chlapec neobyčejný duchovní dar. Překvapoval jemným způsobem odpovědí na jakoukoliv otázku, kterou zpravidla dostával od židovských zákoníků, kteří na něho hleděli s údivem jako na zázračné dítě. Potom se však stával stále mlčenlivějším a pouze naslouchal, o čem druzí mluvili. Přitom mu ovšem v duši vystupovaly velké ideje, mravní řád a především významné morální podněty.

Když mlčky naslouchal slovům učenců shromážděných v domě, působilo na něj to, co od nich takto slyšel, určitým dojmem a vyvolávalo to v jeho duši často trpkost.

Měl již v tomto mladém věku pocit, že v tom, co tito učenci říkali o starých tradicích a o starých spisech zahrnutých do Starého zákona, že v tom vězí mnoho nejistého, co může svádět snadno k omylu.

Neobyčejně skličujícím dojmem na jeho duši působilo, když od zákoníků slyšel, že ve starých dobách sestupoval duch na proroky, že k nim v inspiracích promlouval samotný Bůh a tyto inspirace se pokolení od pokolení vytrácely, až od tohoto pokolení odstoupily docela.

Zejména jedné věci naslouchal vždy s hlubokým zaujetím, jako by cítil, že se něco podobného týká jeho samotného. To když učení znalci písma říkali: *“Tak jest, onen vznešený mocný duch, jenž sestoupil mj. na Eliáše, již nemluví. Přece však dosud něco mluví, co se někteří z učenců domnívají vnímat jako inspiraci z duchovních výšin. Je to sice hlas slabší, ale je to hlas, o němž se má zato, že přináší něco, co pochází od samotného ducha Jahve.”*

Onen inspirující hlas, ona slabší a nižší inspirace, než jaká byla u starých proroků, přece však podobná tomu, co se jako duch projevovalo starým prorokům, se nazýval “Bathquol”. O tomto Bathquolovi se mluvilo v domě Ježíše z Nazareta. Leccos se o něm vypravuje v pozdějších židovských spisích, jako je např. Talmud.

Dovolte mi nyní abych do Pátého evangelia vložil něco, co k němu vlastně nepatří, může to však vést k objasnění onoho Bathquola.

Talmud vypravuje o tom, jak jednou (bylo to v pozdější době po vzniku křesťanství) vznikl mezi dvěma rabínskými školami spor. Proslulý rabi Eliezer ben Hirkanus (*l.st.po Kr.*) na podporu svého učení tvrdil, že lze konat zázraky:

1 / způsobil, že se ze země vytrhl strom garub a o sto loket dál se zase na jiném místě do země zasadil 2/ učinil, že se řeka obrátila proudem nazpět 3/ odvolal se na hlas z nebe, jenž vykládal jako zjevení, které obdržel od Bathquola.

Jenže v druhé škole rabiho Jozue, která byla v opozici, se tomuto učení nevěřilo. Rabi Jozue namítal:

“Třebaže rabi Hirkanus k podepření svého učení umí přesadit strom garub z místa na místo, třebaže obrací řeku proudem nazpět a třebaže se dovolává velkého Bathquola, v Zákoně stojí psáno, že věčné zákony bytí musí být vloženy do lidských úst a do lidského srdce.

Chce-li nás tedy rabi Eliezer ben Hirkanus přesvědčit o svém učení, nesmí se odvolávat na Bathquola, ale na to, co může lidské srdce pochopit!”

Vyprávím tento příběh proto, že je zde patrné, jak záhy po rozšíření křesťanství byl již Bathquol v některých rabínských školách v malé vážnosti. Jistým způsobem byl v rozkvětu jako inspirující hlas mezi některými rabíny a znalci Písma.

Vrcholná doba Bathquola však již minula.

A když tomu všemu mladý Ježíš naslouchal, tu v sobě pocítil inspiraci Bathquola. Bylo to něco podivuhodného, jak byl mladý Ježíš (s duší oplodněnou Zarathustrovým “já”) schopen rychle přijímat vše, co okolo něho věděli druzí. Nejen, že byl ve svých dvanácti letech schopen dávat žasnoucím znalcům Písma překvapující odpovědi na vše, co poznal z jejich moudrosti, ale mohl také ve svém nitru vnímat Bathquola.

Jenže právě tato inspirace působila na šestnáct až sedmnáctiletého Ježíše tak, že tím byl uváděn do těžkých duševních bojů. Bathquol mu zjevil, a to vše se Ježíš domníval zřetelně vnímat, že onen duch, který mluvil dříve k starým židovským učitelům, nebude již více mluvit v dalším sledu postupujícího starozákonního proudu.

Jednoho dne měl Ježíš dojem, že mu Bathquol zjevuje toto: *“Nemohu již dosáhnout k výšinám, kde mi může duch skutečně zjevit pravdu o další cestě židovského národa.”*

Skutečnost, že se Bathquol prohlásil za neschopného pokračovat ve starých židovských zjeveních, vyvolala v duši mladého Ježíše otřesný dojem. Byl to okamžik děsivého impulsu, při němž měl 16 - 17letý Ježíš Nazaretský pocit, že ztratil všechnu půdu pod nohama. Měl dny, kdy si musel říci: *“Veškeré duševní síly, jimiž jsem se domníval být obdařen, mne přivádějí jen k tomu, abych pochopil, že v substanci vývoje židovství není již žádná síla, která by byla s to vystoupit až k zjevení Ducha božího!”*

Vmysleme se chvíli do duše mladého Ježíše, který musel prožít takový okamžik. Bylo to v době, kdy Ježíš, jednak kvůli řemeslu, ale také i z jiných důvodů, hodně cestoval. Na svých cestách poznával nejrůznější místa v Palestině, ale i mimo ni.

V té době, jak můžeme docela přesně nadsmyslově nahlédnout v kronice Akaša, byl v krajinách přední Asie a dokonce i v jižní Evropě, rozšířen jistý asijský kult, který byl směsí i různých jiných kultů, zejména však představoval jistý druh kultu Mithrova. Na mnoha místech Palestiny i mimo ni byly chrámy pro službu Mithrovi. Někde se tento kult podobal spíš službě Attisovi, v podstatě to však byla služba Mithrovi. Bylo to jakési staré pohanství, proniknuté jistým způsobem zvyky a obřady Mithrovy a Attisovy služby, pro něž byly všude budovány chrámy a kultovní místa ke konání obětí.

Jak byly tyto kultury tehdy rozšířeny je mj. patrné z toho, že velechrám sv. Petra stojí v Římě na velmi starém místě takového kultu. Pro mnohého katolíka bude snad znít jako rouhání, řeknu-li, že dokonce i slavnostní obřady v tomto chrámě konané a vše, co s tím souvisí, nejsou ve své zevní formě bez podobnosti s kultem starých obětí Attisových, konaných v chrámu, který stál téměř na tomtéž místě.

V mnoha ohledech je kult chrámu sv. Petra také pokračováním starého kultu Mithrova. Když tedy mladý Ježíš putoval z místa na místo, poznával mj. i to, co se na těchto kultických a obětních pohanských místech dělo. Tak se učil poznávat, smím-li to tak říci, zevním fyzickým nazíráním duší pohanů. V jeho duši bylo tenkrát vysokou měrou obsaženo něco, co si jiní mohli získat jen s obtížemi. U něho to však bylo vyvinuto jaksi přirozeně, jako následek mocného procesu započatého v něm po vstoupení Zarathustrova "já". Byla v něm mimořádná síla nadsmyslového zření. Proto, když přihlížel zmíněným kultickým obřadům, prožíval při nich něco docela jiného než ostatní lidé. Tímto způsobem poznal také duše pohanů a u jejich oltářů prožíval mnohé otřesné události.

I když to někomu bude znít jako bajka, musím přesto říci, že když Ježíš na takový obřad pohlížel, viděl jak k mnohému oltáři, na kterém pohanský kněz vykonával oběť, jsou těmito úkony přitahovány nejrůznější démonické bytosti.

Pozoroval též, že mnohá modla, k níž se lidé modlí, není již obrazem dobrých duchů vyšších hierarchií, nýbrž obrazem démonických mocností. Zjistil dokonce, že tyto démonické bytosti mnohdy přecházejí do věřících, kteří se na těchto kultických obřadech zúčastňovali.

Do ostatních evangelií se tyto věci z pochopitelných důvodů nedostaly. V podstatě vzato, teprve v kruhu našeho duchovního hnutí je možné o těchto věcech mluvit, protože v naší době může mrtvá lidská duše pro ně opravdové pochopení. Až dnes je lidská duše způsobilá k chápání těchto do nesmírné hloubky sahajících mohutných zážitků, odehrávajících se dlouho před Janovým křtem v mladém chlapci Ježíši z Nazareta. Ježíšovo putování trávající nepřetržitě až do jeho 24 let bylo provázáno záplavou pocitů hořkosti v duši, když se musel stát svědkem takového triumfu démonů vytvořených Luciferem a Ahrimanem.

Prožil, jak daleko v mnoha směrech dospělo pohanství, které již nejen nepohlíželo na své bohy, ale mělo dokonce i ve svých modlách obrazy divokých démonických mocností. Pozoroval, jak démoni vstupují při modlitbách do lidí, v dobré víře se zúčastňujících obřadů, které tyto démonické mocnosti přitahují a činí věřící posedlými.

Tyto Ježíšovy trpké zkušenosti však měly teprve dospět k určitému vyvrcholení. Když bylo Ježíši z Nazareta asi 24 let, prožil něco, co jako nový tíživý zážitek navazovalo na onen dřívější otřes a zklamání s rezignujícím Bathquolem.

Samotný zážitek mi bylo možno správně rozluštit poměrně do vysokého stupně, avšak dnes ještě nejsem s to udat, na kterém místě Ježíšových cest se tato událost přihodila. Zdá se mi, že se tak stalo mimo Palestinu. Nemohu to však říci s určitostí. Výjev sám však zde musím sdělit.

Ježíš tehdy přišel na jedno místo pohanského kultu (obětiště), kolem něhož byl jen smutný, různými hroznými duševními, až do tělesnosti zasahujícími nemocemi zatížený národ. Kněžími bylo toto kultické místo již dávno opuštěno a Ježíš slyšel jak tento lid běduje a nařiká:

"Běda nám, jsme bídní, malomocní a nemocní, požehnání oběti k nám nesestupuje, neboť naši kněží odešli." Ježíši se tohoto lidu zzelelo a v jeho duši vzplanula nesmírná láska. Něco z této nesmírné lásky musel tento okolo shromážděný lid pocítit.

Muselo to udělat hluboký dojem na bědující národ, opuštěný svými knězi a (jak se tito lidé domnívali) i svým bohem. A jako by to pronikavě zapůsobilo, najednou, jaksi jedním rázem, povstalo v srdcích většiny tohoto národa něco, co se zevně projevilo tím, že lidé při pohledu na láskyplný výraz v Ježíšově tváři řekli: *"Ty jsi nový kněz, který nám byl poslán!"*

A lid dotlačil Ježíše k obětišti a postavil ho na pohanský oltář. A on stál na pohanském oltáři. A oni od něho žádali vykonání oběti, aby na ně zase mohlo sestoupit požehnání jejich boha. A když zde tak stál pozdvížen národem na obětní oltář, zhroutil se náhle jako mrtvý, jeho duše jako by odešla, jako by byla vytržena z jeho těla. Okolo shromážděný národ, který věřil, že opět přijde jejich bůh, spatřil něco strašného. Spatřil toho, kterého pokládal za nového nebem poslaného kněze ležet jako bez života na oltáři. Vytržená duše Ježíše Nazaretského se tu cítila být vynesena do duchovní říše, jako by byla přesazena do říše

slunečního bytí. Z této sféry nyní slyšela znít slova, jaká dříve často slychávala prostřednictvím Bathquola. Nyní však byl Bathquol jaksi proměněn, stal se něčím úplně jiným a také hlas přicházel z docela jiné strany.

To, co nyní Ježíš takto slyšel, přeloženo do naší řeči, lze vyjádřit slovy, která jsem směl poprvé sdělit, když jsme nedávno kladli základní kámen k naší stavbě v Dornachu. Poslušen jistých okultních povinností, sdělil jsem, co tenkrát Ježíš z Nazareta slyšel v proměněném hlasu Bathquolově:

*“AUM, Amen! Vládou zla,
svědkové uvolňujícího se já!
Jinými zaviněná vina vlastního ega
je prožívána v chlebě vezdejším,
v němž nevládne vůle nebes.
Neboť se člověk odloučil od Vašeho království
a zapomněl Vaše jména,
Otcové na nebesích.*

Co tehdy Ježíš Nazaretský slyšel jako proměněný hlas Bathquola, nemohu přeložit do naší řeči nijak jinak, než takto! To bylo něco, co si duše ježíše odnesla cestou zpět, když opět procitla z mdloby. A když se Ježíš opět vzpamatoval, obrátil svůj pohled dokola na zástup unavených, pohanským kultem obtížených a stíněných lidí, kteří jej pozvedli na oltář, a všichni se rozutekli. A jeho do daleka vidoucí nadsmyslový pohled mohl všude vidět jen zástupy démonických sil a bytostí, s těmi lidmi spojených. To byla druhá významná událost, druhé důležité dokonání zkušeností, jimiž Ježíš procházel v různých životních obdobích od svého dvanáctého roku.

Mojí milí přátelé, tyto zážitky, které učinily největší dojem na mladého Ježíše z Nazareta, to opravdu nebyly zážitky, jež by svou přívětivostí přiváděly duši do blažené nálady. Dříve než mohla nastat událost v Jordáně, musela Ježíšova duše poznat nejhlubší propasti lidské povahy.

Z této cesty se Ježíš Nazaretský vrátil domů. Bylo to v době kolem 24. roku jeho života, když jeho otec, který zůstal doma, zemřel. Ve duši si Ježíš přinesl domů živou vzpomínku na mohutný dojem, jímž na něho zapůsobily ony démonické vlivy, jež se vmísily do mnohého z toho, co žilo ve starém pohanském náboženství. Jistého stupně vyššího poznání lze dosáhnout jen tím, že se poznávají také propasti života. Tak bylo v jistém ohledu i s Ježíšem Nazaretským.

Tím, že na onom místě, které neznám, pohlédl nezměrně hluboko do bídy lidské duše, kde našel soustředěn veškerý nářek tehdejšího lidstva, se Ježíš stal mimořádně hluboce zasvěceným do moudrosti, která sice bolestně proniká duši jako rozžhavená ocel, ale činí ji zato jasozřivou, tj. schopnou pohledu, pronikajícího i ty nejzazší meze říše duchovního světla. Tato poměrně mladá duše, obdařená pronikavě klidným duchovním pohledem, byla takto schopná slyšet proměněný hlas Bathquolův.

Tímto způsobem byl Ježíš proměněn. Ježíš z Nazareta se stal člověkem, který měl možnost vidět do takových hlubin, jako nikdo jiný na Zemi. Nikdo před ním nedovedl vnímat tak jako on, kam až lze vystupňovat lidskou bídu a utrpení. Jako nikdo jiný poznal veškerou lidskou bídu.

Nejprve prohlédl, jak pouhá učenost ztrácí půdu pod nohama. Prožil, jak pominuly staré inspirace, a pozoroval, jak lze různými kulty, obětními řádů a náboženskými ceremoniemi evokovat namísto spojení lidí s bohy, rozmanité bytosti démonické podstaty, činící lidi posedlými a uvádějící je do všelijakých duševních a tělesných chorobných stavů.

Slovem, dosud nikdo na Zemi nebyl s to pohlížet tak hluboko do lidské bezmocnosti. Proto dosud nikdo nemohl mít ve své duši pocit tak nesmírně hlubokého soucitu. Proto také nikdo jiný než Ježíš z Nazareta nemohl být lépe připraven k zodpovězení otázky:

Jak lze zabránit dalšímu šíření této bídy na zemi?

Ježíš byl nejen nadán viděním a vědomím mudrce, ale celým svým životem se stal v jistém smyslu zasvěcením. Takto se vrátil do otcovského domu, když jeho otec zemřel. Nyní měl možnost poznávat lidi, shromažďující se tehdy v jistém řádu, který je světu znám jako řád Essenských.

Essenští pěstovali na určitých místech Palestiny jistý druh tajného vědění a obřadů. Byl to přísný řád. Kdo do něho chtěl vstoupit, musel nejdříve projít obdobím přísných zkoušek, trvajících zpravidla

víc než rok. V této zkušební době musel zájemce prokázat svým chováním, mravností, neceněním si lidských statků, svým smyslem pro spravedlnost a pro lidskou rovnost a službou nejvyšším duchovním mocnostem atp., že je hoden zasvěcení. Byl-li do řádu přijat, procházel pak různými stupni zasvěcování.

Život v Essenském řádu byl určen k tomu, aby se člověk mohl přiblížit k duchovnímu světu. Byl to život v určitém odloučení od ostatního světa, plynoucí v přísné klášterní kázni a v usilování o čistotu, jímž mělo být vymýceno vše, co je nedůstojné adepta duchovního života v tělesném i v duševním ohledu. To bylo také vyjádřeno v mnohých symbolických zákonech Essenského řádu.

Rozluštění příslušných záznamů v kronice Akaša ukázalo, že název "Essenští" souvisí s hebrejským slovem "ossie" (essin nebo assin), což znamená tolik co "lopatka". A skutečně, Essenští neustále nosili, téměř jako jakýsi atribut, malou lopatku, což se v některých řádech uchovalo dodnes.

V určitých symbolických zvyklostech Essenských se vyjadřuje to, o čem vlastně usilovali. Nenosili (nesměli nosit) u sebe peníze (mince) a nesměli projít branou, která byla pomalována nebo když v její blízkosti byly nějaké obrazy.

A protože řád Essenských byl tenkrát v určitém ohledu veřejně uznáván, byly pro ně v Jerusalemě vyhrazeny nepomalované brány, aby jimi mohli do města vcházet a vycházet. Jiné brány Essenští nesměli použít.

Samotný řád uchovával staré listiny a tradice, o jejichž obsahu členové řádu zachovávali přísné mlčení. Směli učit jen tomu, čemu se každý sám v řádu naučil.

V době Ježíše Nazaretského bylo v tomto řádu shromážděno 4-5 tisíc lidí ze všech koutů tehdejšího světa. Kdo byl do řádu přijat, musel řádu darovat svoje jmění, dům či jiné statky, ať bylo kdekoliv. Řád měl tak roztroušeno všude po světě mnoho malého i většího majetku, usedlostí, domů, zahrad i velkých polí. To vše bylo společným majetkem. Všechno patřilo všem, ale jednotlivec neměl žádný majetek. Pro naše pojetí života se jeví být zvlášť přísným příkazem, že Essenský směl z majetku řádu podporovat kohokoliv nuzného a potřebného, jen ne příslušníky své vlastní rodiny.

Také v Nazaretu vznikla z takových darů osada Essenských, s níž navázal kontakty i Ježíš z Nazareta.

Tato osada podala do centra řádu zprávu o hluboké moudrosti Ježíšově, což mezi nejvýznamnějšími Esseny vzbudilo příznivý ohlas. Vládla tenkrát mezi nimi zvláštní nálada.

Dospěli totiž k závěru, který můžeme nazvat prorockým míněním, že má-li svět pokročit ve vývoji, musí z lidí tohoto světa povstat nová duše, která bude působit jako Mesiáš. Proto dávali pozor, neobjeví-li se někde zvlášť moudrá duše. Byli proto hluboce pohnuti, když se dověděli, jaká moudrost zazářila v duši Ježíše Nazaretského. Nelze se proto divit, že Essenští přijali Ježíše do svého společenství jako mimořádného externího žáka, aniž by byl podroben zkouškám nižšího stupně.

Zdůrazňuji, že neříkám, že by byl Ježíš přijat do řádu Essenských.

I ti nejmoudřejší Essenští chovali k mladému Ježíši mimořádnou důvěru a otevřenost. Tak se mohl Ježíš seznámit i s jejich nejhlubšími tajemstvími. Nalezl zde mnohem pronikavější vědění, než mohl dříve slyšet od znalců Písma (zákoníků) v domě svého otce. Slyšel zde také leccos z toho, co sám již dříve přijal jako zjevení, vystupující v jeho duši jako osvětlení, prostřednictvím hlasu Bathquola.

Zkrátka, mezi Ježíšem z Nazareta a nejmoudřejšími Essenskými se rozvinul čilý ideový život, živá výměna idejí. Ve svých 25 až 28 letech (a ještě i později) poznal Ježíš téměř vše, co Essenský řád mohl vůbec tenkrát poskytnout. Co mu nebylo sděleno slovy, to se vyjevilo jeho velmi pronikavému jasnovidnému zraku buď ihned při kontaktu s Essenskými, nebo později doma, když zahloubán dal na sebe působit tomu, co jeho duše prožívala v živém styku, co do ní vniklo silami, které k němu našly přístup, aniž by o tom měli Essenští nejmenší tušení.

Z těchto zážitků je nutno zvláště zdůraznit něco, co může osvětlit celý duchovní průběh vývoje lidstva. Byla to velmi důležitá vize, kterou Ježíš prožil ve vytržení, v němž se mu jako v bezprostřední přítomnosti zjevil Buddha.

Ano, vážení přátelé, ideové soužití s Essenskými mělo za následek, že se Ježíši z Nazareta zjevil Buddha! Lze říci, že mezi Ježíšem a Buddhou v tom období probíhal duchovní rozhovor.

Patří k mým duchovním povinnostem dotknout se těch důležitých tajemství lidského vývoje a sdělit vám obsah oné duchovní rozmluvy, jež se v té významné rozmluvě dověděl tajemství, jež byla Buddhou oděna do následujících slov:

“Kdyby bylo možno moji nauku zcela uskutečnit tak, jak je, museli by se všichni lidé stát takovými, jako jsou Essenští.

To je ovšem omyl v mé nauce, neboť něco takového není možné! Essenští se nemohou zdokonalovat jinak než tím, že se vyloučí z ostatního lidstva. Je pro ně tedy nezbytné, aby tu mimo ně byly ostatní lidské duše.

Má-li se naplnit moje nauka nemohou se stát všichni lidé Essenskými. Něco takového je nemožné!”

To byl velmi významný zážitek, který Ježíš Nazaretský prožil ve styku s Essenskými. A k této události přistoupilo ještě něco jiného. Essenskému řádu se velmi přiblížil také jiný mladý muž, i když úplně jinak než Ježíš. Ani on se však nestal Essenským, nýbrž byl u nich jako bratr-laik. Chodil jako Essenští, neboť nosil v zimě jako oni oděv z velbloudí srsti, nikdy však v sobě nemohl úplně zaměnit židovské učení za jejich učení. Protože však na něho udělalo učení Essenských a celý jejich život veliký dojem, žil s nimi jejich životem a přijímal pozvolna jejich podněty a inspirace.

Tak se postupem času dostal k tomu, co nám vypravují evangelia o Janu Křtiteli. S tímto mladým mužem Ježíšova věku se u Essenských seznámil také Ježíš z Nazareta.

Mezi Janem a Ježíšem se uskutečnilo mnoho rozhovorů. Protože právě o tom je nutno mluvit, nemůže mě od toho nic odradit, ačkoliv vím, co to znamená, když se o takových věcech mluví jen tak bezvšeho.

Nuže, jednoho dne jako by v průběhu takové rozmluvy fyzická podoba (tělesnost) Janova zmizela a Ježíšovi se ve vidění ukázal Eliáš. To byl druhý důležitý duševní zážitek ve společenství s Essenskými. To však ještě nebylo všechno!

Již delší čas Ježíš pozoroval něco velmi zvláštního. Když přicházel k místům, kde byly nepomalované brány Essenských, tu nemohl projít těmito branami, aniž by při tom neprožil jistou trpkou zkušenost. Zevně sice byly brány bez obrazů, pro Ježíše však na nich obrazy byly. Na obou stranách těchto bran se mu zjevovaly duchovní útvary zobrazující cosi, co v našich teosofických (antroposofických) úvahách poznáváme jako Lucifera a Ahrimana. V Ježíšově duši se znenáhla ustálil pocit, že odpor k obrazům na branách musí mít u Essenských nějakou souvislost s odporem k obřadům a symbolům, jimiž jsou tyto bytosti magicky vyvolávány. Obrazy na branách tedy přitahují to, co na nich Ježíš spatřil jako posly, či duchovní obrazy Lucifera a Ahrimana. Velmi často Ježíš pozoroval tyto věci, často vystupovaly tyto obrazy v jeho duši.

Kdo něco takového prožívá, nenachází nijaký podnět k tomu, aby o těchto věcech příliš hloubal, neboť jsou až příliš otřesné. Tyto věci zanechávají v duši tak silný dojem, že člověk cítí nezpůsobnost svých myšlenek tyto věci vystihnout a proniknout k jejich podstatě. Samy o sobě se tyto dojmy zarývají tak hluboko do nitra duše, že se stávají součástí jejího života vůbec. Zevně se člověk cítí být připoután k místům, kde ony dojmy nabyly. Tak i Ježíš Nazaretský nesl dál svým životem oba obrazy Lucifera a Ahrimana.

Zpočátku měla tato zkušenost jen ten následek, že si Ježíš uvědomoval, jaká tajemná souvislost vládne mezi těmito duchovními bytostmi a Essenskými. Nemohl však s nimi o tom mluvit. V rozhovoru s nimi vždy jako by musil něco spolknout, musel zadržet slova. Neustále se mezi ně stavělo to, co Ježíš prožíval před Essenskými branami. Od té doby nebylo již možné navzájem se tak dobře dorozumět.

Jednoho dne, po zvláště důležitém rozhovoru o nejvyšších duchovních záležitostech, opouštěl Ježíš hlavní budovu kláštera Essenských. Tu pozoroval postavy Lucifera a Ahrimana, jak od brány tohoto kláštera přechájí. A do jeho duše vstoupila otázka. Ne že by se ptal sám, jako by mu byla otázka

vložena do duše rozumem, ale otázka se prodrala vzhůru do duše pronikavou elementární silou:
“Kam prchají ti dva, které přivedla k útěku svatost kláštera?!”

A tato otázka se v jeho duši zahnízdila a již ji neopustila a nemohl se jí zbavit. Pálila v jeho duši jako oheň. Celé týdny s ní chodil, aby ji stále znovu, každou hodinu, snad i minutu, prožíval:
“Kam od Essenských prchají Lucifer a Ahriman?”

Co potom pod dojmem této živé duševní otázky Ježíš dál dělal, proč staré inspirace zmizely, proč náboženství a kulty byly zkaženy démonickými bytostmi, co slyšel v proměněném hlasu Bathquola a co mělo vlastně znamenat moje vyprávění, o tom budeme, moji milí přátelé, mluvit zítra.

GA 148